

(המשך מעמוד 19)

זינה להצאות, וכשהשתכנעה הצטרפה אל האירגון. בתום יום-עבודה עברה מבית לבית כשביריה עיתון, וניסתה להפיצו.

סגירת העיתון, בפברואר השנה, וכי עבור חודשים מאסרם של מנהיגי הקצוץ, זיעזע את יסודות דרך הניצוץ. הפעילים המעטים שנותרו מחוץ לכלא עוסקים רוב זמנם בניסיון לשחרר את חבריהם. כל פעילות אחרת, כמו אסיפות, חוגים, הפגנות, אינה אפשרית, הן מחמת חוסר-זמן, הן בשל רפיון וחוררה.

בחוץ המשוגעים

בן דאסרת, המנהיג הכלוא, מניח לה לשעשע את חבריו. והם אכן צוחקים עד רמעות.

למה אני כאן? כוונתי כאלה מוטב לשבת בכלא, ובלבד שלא להיות בין כל המשוגעים, בחוץ, הוא אומר.

וברצינות: הבחירות הראו שרבים חושבים כמוני. משאומתן עם אשף שוב לא נחששו למשהו יוצא-דופן ומי שונה. אלא שבניגוד לאחרים, שרק חושבים, אנהנו גם פועלים. סיררנו בשחיים, גבינו ערויות, הוצאנו עיתון שמקורו רק לזוועות האלה. מי שכותב על הפשעים האלה בקצרה, בעמוד האחרון של העיתון, מסיף חטא על פשע. וכמו אספי. לא איכפת לי לשבת בכלא כי כזה אני. נלחם, לא יכול להיות מנגד כשמסביבי קורים פשעים כאלה.

מחצית השעה עוברת מהר. ליום-הרדתו ממקש יעקב מעיל. רותי מחבתת אותו. הוא נושק לשלושת הילדים, מביקש מהם כי לא יזניחו את לימודיהם, שוב ושוב אומר להם כי הוא אוהב אותם.

אסף לוחץ את ידו של אורי. עכשיו תוכל לבוא בכל פעם? הוא שואל, איך צריך אישור מיוחד כל פעם מחדש? אורי אומר כי האישור שהביא היום הוא אישור של קבע. אסף מחייך, וזוהי הפגנת-הרגשות הרבה ביותר שהם מתירים לעצמם.

האם זה כדאי?

בדרך חזרה מתווכחים אורי וציפי באשר לקריהגנה שנוקט האירגון במשפט. ציפי, כמו העצורים, כמו שאר חברי-הקבוצה, חושבת כי טוב דאיתם את ההגנה על הטענה כי הוראותיה אינן קבילות.

ארכיב סעיפים לכתב-האישום: קיום מגע עם סוכן זר וצאלח ריפעת, מאירגונו של נאף חוואתמה, החותמת המוקדמת לשחרור פלסטין-חברות באירגון-טרור, חברות בתאגידות-בלתי-מתרות ועשיית שרות עבור התאגידות בלתי-מתרות.

בחקירתם הודו העצורים בהאשמות. עכשיו הם טוענים כי ההודאות נלקחו בחקירות קשות של השב"כ, תחת לחץ, ולכן אינן קבילות.

אורי סבור שהם טועים. היום, כש-השב"כ רוצה ילדים, איש לא יתרגש מעצורים הטוענים כי לא ישנו במשך שלושה לילות, ולכן הודו במעשים שלא עשו. הודו כש-אמה, הוא מייעץ, אך אימרו בגאווה כי אלה הן האשמות-סרק, כי לא חרגתם מהחוק, כי מה שעשיתם רק יקרב את השלום. כתבתני לאספי כי לדעתי הם טועים, הוא אומר, אולם אספי דבק בדרך עתה.

יש בו, באורי, משהו מלגלג, כאילו הוא אומר: אני יודע טוב יותר, במישחק הזה השתתפת זמן רב לפניכם. כן, כך אני מרגיש, הוא אומר. כש-אספי אמר שאחד הרגעים הכי יפים בכלא היה כאשר עצירים ערביים אמרו לו שכתב, אחרי הפגישה איתי, הם היו עים שלט כל היהודים איתי, ונכרתי כמה שעבר עלי. גם אני סברתי שאין פיצוץ נעים יותר מאשר המתמאות האלה. היום אני מבין שזו שטות. אותם ערבים ספורים אמנם התרשמו ממני לטובה, אולם לא שינו עקב כך את דעתם על כלל היהודים. ולשם כך כדאי להקריב את חרותי?

תמרורים

100 מיליון לפרידה

התגרשו ♦ כלום אנג'לס, סטיבן (שודדי החיבה האבודה) ספילברג (40), איש-הקולנוע, שסירטו, אי"ט, שבר כאחרונה את מחסום מיליארד הדולר בהכנסות מהקנת סרט בורד ויימי אירווינג (35), שחקנית-קולנוע ואם כנס, אחרי שלוש שנות נישואין. הסכם-הגירושין מבטיח לאירי ווינג 100 מיליון דולר.

מן הרכבת לכנסת

נפטר ♦ בת-לאביב, בגיל 70, שביעה שבועות אחר שלקה ברום-לב בעת שהייתה בדרך ברכיבה מקומית, מנחם מוקס סבידור, יו"ר הקרן לביטחון ישראל (לבי"ו) ומי שהיה היו"ר השמיני של הכנסת. סבידור, יליד רוסיה שהת-

ליברל סבידור

מישמעת, מישרט ונוהו

נרד במילחמת-העולם לצבא הבריטי, ששימש ככותב דיעות הלשונות שלו, כמתורגמן של גנרל באיור-הכיבוש הבריטי של אוסטריה, היה בצה"ל ל-סגן-אלוף, ראש ענף מישמעת, מישרט ונוהו, שקבע את כללי הטכס והמיצע דים. אחרי שחרורו מצה"ל היה סבידור מנכ"ל רכבת ישראל ואיש-עסקים, מהגייץ, לבסוף, לכנסת כאיש-המפלגה הליברלית. משנבחר לתפקיד היו"ר התעלה בתפקידו, כאשר הורה, למרות התנגדות חבריו מן הליכוד, על הצבעה גלוויה (במקום חשאית) שהביאה להקדמת הבחירות לכנסת ה-11 ב-1984.

רומא, ירושלים, וינה

נפטר ♦ בניר-ירוק, בגיל 77, בתום מישתד-ההכלולות של נכדתו, הרב בצלאל שטרן, איש ירושלים, שנהרע בחמשת כרכי הפסיקות ההלכתיות שלו (בצל החכמה) ובמישרות הרבניות הרבות שאותן איש בימי חייו. שטרן, יליד צ'כיה, שימש ברכנות ברומניה ובהונגריה. עמד בראש ישיבה ברומניה וגם לאחר שעלה ארצה, ב-1951, יצא ממנה לתקופות קצרות עלימת לש"מ כרב של יהודי מלברון האוסטרי לית ווינה האוסטרית (שבה משמש כיום בנו כרב הראשי).

שני מיליון למידוך

נפטר ♦ כמאליבו, קליפורניה, כי גיל 86, גיין האוסמן, איש תיאטרון, קולנוע וטלוויזיה, הוכרז לצופי הטל-וויזיה הישראלית במיוחד מתפקידו כפרופסור (למישמע) צ'רלס קינגס פילד בסידרה המידוך אחר הגנ'מה, שבה גילם את תפקידו של המורה מטיל המורא או טוב-הלב, הנרעץ על תלי-מידיו. האוסמן, יליד רומניה (ובן לאב יהודי ואם אירית) התחנך באנגליה, וניסה את כוחו גם ככתבת ספרים, והשתער מסחר-תכונות באנגלטינה, ומשהגיע, בראשית שנות ה-30, לארץ-צפת-היבשתית, פנה לתיאטרון ולקולנוע. הוא כתב, ביים והפיק, עד שגילתה אותו הטלוויזיה, שבה עשה חייל בגיל מתקדם - שני מיליון דולר עבור השי-תממות במידוך.

* קודמו לתפקיד: יוסף שפריצוק (אבו של חיב מולדת, יאר שפריצוק). נחום יור, קדיש לוח, ראובן ברקח, ישראל ישעיהו, צחק שמיר, יצחק ברמן.

העיקרהתרגיל!

(המשך מעמוד 37)

הגינקולוג היה החלק הפחות נעים בכל העניין. כל הזמן הסתובב לי כראש איזה תסריט על אמא שלי, שמא תגלה אצל הרופא עוד תיק, הנושא את שם-מישמעתה. כזה סוג של דראמה אגר-שית, שעוברת לנו כמו מדי פעם. ההברל היחיד הוא שאצלי זה גם קרה. אמא שלי חטפה שוק. משהו נשבר אצלה כאותו יום במרפאה, כשכמקום חנה היה כתוב נופר על הכרטיס. היא גילתה שהיא לא בדיוק מכירה את הבת שלה טוב כמו שהיא חשבה שהיא הכירה.

„למדתי ליהנות ממין“

ריחמתי עליה, אבל ידעתי שאני זה אני, ושום דבר לא ישנה אותי. וכמו שאני התרגלתי לכל מיני שיגעונות שלה, עכשיו היא תהיה חייבת להתרגל לחלק הזה בי.

מהר מאוד למדתי איך אפשר ליהנות ממין. ריחמתי על הבנות שי שוככות כמו פגרים ומחכות שהזכר כבר יברג את עצמו לאיזה חור. הן לא יודעות מה הן מפסידות. אני לא זונג, השוככת עם כל אחד כדי למצוא חן בעיניהם, או שאני באמת אוהבת אותם, או שסתם בא לי עליהם. אני מכררת על כל זכר ועל הגיסיון שלו בעבר. רק אם המיצאים מראים שהוא טוב לפי כל קנה-מידה, אני שוככת איתו. קינאה? לא מכירה את המילה הזאת. אם החבר שלי ישכב עם מישהו אחרת, זה לא יזיו לי. להיפך, פעם, כשהייתי עייפה, שלחתי אותו לחברה שלי.

התאמת לי, לבר, בלי ספרים או שטויות. לומדים איפה אתה רגיש. אני תמיד מבטאת במילים את מה שאני רוצה במעשים.

אסור להיות נוקשים. חופש ושיח רור מוחלט. חשוב לרבר על מין, פשוט לשבת ולרבר.

אורגיות לא מושכות אותי. פעם נכנסתי עם חברה שלי ועוד זכר למטה. היה נחמד, אבל לא יותר מזה. פעם סיפרו לי על שניים, אגונים רציניים. לא הנחתי. הרגשתי לחוצה בין שניהם. נראה לי שדרך הטבע, זכר ונקבה, מצא אל מצא, היא, בסופו של דבר, הטובה ביותר.

לא משתעממת. משתוללת המון. כל הזמן. לפעמים מגסים דרכים חדשות, לגוון. פעם על פסירכבת, פעם באוטו, ופעם, תאמינו או לא, על עץ. אני לא מייצגת בהתבטאות מילוי-לית, אבל בקיום יחסי-מין, בהחלט. היינו בטילו בן שבועיים ימים של בית-הספר. לי לא איכפת מה אומרים, או הוצאתי באמצע המנהג את הגוללות. יתר הבנות ראו שמישהו העז, וכולן לא התביישו. גם מי שנראות צנועות ונאות. גם כאלו עם תנ"ך צמוד הנודר על חטאיון באותו הלילה. מאז הכל הרכה יותר חופשי בשכיבה.

האנטי-תיזה

קוראים לי לירן ואני בתול. חלק מכך, הצעירים, אולי יחשבו אותי למרובע, חלק יחשוב שהאיריאו-לוגיה שמתאחרי הרברים היא רק כטיס לאימפוטנטיות, או לעובדה שאף אחת לא רוצה לעשות את זה איתי. אבל אתם טועים.

אני לא מלך חברתי, אבל בהחלט היו לי כמה הורמנויות שבהן יכולתי לשכב אילו רציתי. ולא רציתי. בשאי הכנות, ואולי גם קצת בשמאלק, אני יכול להגיד שלדעתי מין הוא מאהבה, וצריך לבוא בשלב מאוחר הרבה יותר מהשלב המקובל כיום. אני לא מגביל את עצמי לחתונה. חתונה זה סתם אקט. אבל כששניים מחליטים להתחתן, הם הגיעו, להעי רכתי, להחלטה שהם די מבוגרים כדי לעמוד בקשר מחייב, וגם די מבוגרים לקיים יחסי-מין על בסיס אהבה.

שוב, אני לא מגביל את עצמי לתאריך מסויים, אלא רק לרגע שבו ארגיש די בשל. כרגע אני עדיין רחוק מזה.

פרקליט אמיר ותוכן החבילה חבלה נופנית ומיטשן-חבלה

מהר מצאה לה שרכנית-הישיבה חתן, ערן הוכברג. גבר נאה מאוד, חורבתי-שובה גם הוא. בנערותו היה שמאלני קיצוני, ואחרי-כך חזר בתשובה. הוא בחור מבריק. היה אלוף-הנוער בשחי מת, בן למישפת ביל-ויים ותיקה מראשוני-לציון.

מבט יכול להחטיא

את הייחנישואין מתארת אי-הריסי בתצהיר שהגישא לבית-המישפט, במהלך מישפטי-המונות שי-

האם היתה ישיבת החוזרים בתשובה בית-חרושת לזיוף דרכונים? כך טוען פרקליטה של חוזרת-בתשובה שגורשה מן הישיבה. אילנה אלון מגלה

ההוכחות לזיופים בקנה-מידה נרחב של דרכונים על-ידי אנשי הישיבה.

אמיר, חוקר-מצ"ח לשעבר, מייצג את איריס (שמה אסור לפירסום בגלל היותה פסולת-דין) ואת מישמעתה. איריס, תל-אביבית בת 25, היתה נערה רגילה עד לפני שבע שנים. בהיותה תלמידת-תיכון הומונה להרצאות על-היהדות, ונתפסה לקיסמן. כנערה רגילי שה ובעלת נפש פיוטית התחילה לחזור בתשובה. היא האריכה שמלותיה, התחילה לשמור על כשרות, ואף ביקשה לעבור לבית-ספר דתי, שם סיימה את בחינות-הבגרות.

אחרי הלימודים עברה למרכז לחוד ריסבת-שובה בירושלים, ומשם לישיבת שובורבים, בעיר העתיקה. הישי-